

Si no vas a Missa estes Lectures t'acostaran a una sintonia més clarificadora, solidària i bella. Si vas, et serviran de record i preparació. I si no hi vas, però vols anar, t'ajudaran a acostar-te a la porta.

LECTURES del DIUMENGE SEGON de durant l'any

www.escolapiagandia.org

(CICLE B)

Lectura del primer llibre de Samuel 3, 3b-10.19

En aquell temps, Samuel, que encara era un xiquet, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: – «Ací em teniu.» Corregué cap a Elí i li digué: – «He sentit que em cridàveu. Ací em teniu.» Elí replicà: – «No t'he cridat. Vés-te'n a dormir.» I el xiquet se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'alçà, anà on Elí dormia i li digué: – «He sentit que em cridàveu. Ací em teniu.» Elí replicà: – «Fill meu, és que no t'he cridat. Torna-te'n a dormir.»

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat. Per tercera vegada, el Senyor cridà Samuel, i ell s'alçà, anà on Elí dormia i li digué: – «He sentit que em cridàveu. Ací em teniu.» Llavors, Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el xiquet, i digué a Samuel: – «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent vos escolta.»

El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: – «Samuel, Samuel.» Ell li respongué: – «Parleu, que el vostre servent vos escolta.»

Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seues profecies.

Paraula de Déu.

salm responsorial

R/ Jo us dic:

«Déu meu, vull fer la vostra voluntat.»

Tenia posada l'esperança en el Senyor, i ell, inclinant-se cap a mi, ha inspirat als meus llavis un càntic nou, un himne d'alabança al nostre Déu. **R/**

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, i m'heu parlat a cau d'orella; no exigiu l'holocaust ni l'expiació. **R/**

Per això us dic: «Ací em teniu: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vull fer la vostra voluntat, garde la vostra llei al fons del cor.» **R/**

Anuncie amb goig la salvació davant del poble en dia de gran festa. No puc deixar d'anunciar-la; ho sabeu prou, Senyor. **R/**

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint 6, 13c-15a.17-20

Germans: El cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a

nosaltres amb el seu poder. ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador pecca contra el seu propi cos. ¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? ¿No sabeu que no sou vostres? Déu vos ha adquirit a un preu molt alt: gloriifiqueu-lo en el vostre cos.

Paraula de Déu.

al·leluia

Hem trobat el Messies.

La gràcia i la veritat ens ha vingut per ell.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan 1, 35-42

En aquell temps, Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: – «Mireu l'anyell de Déu.»

Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: – «¿Què voleu?»

Els li digueren: – «Rabí», que vol dir "mestre", «¿on vos allotgeu?»

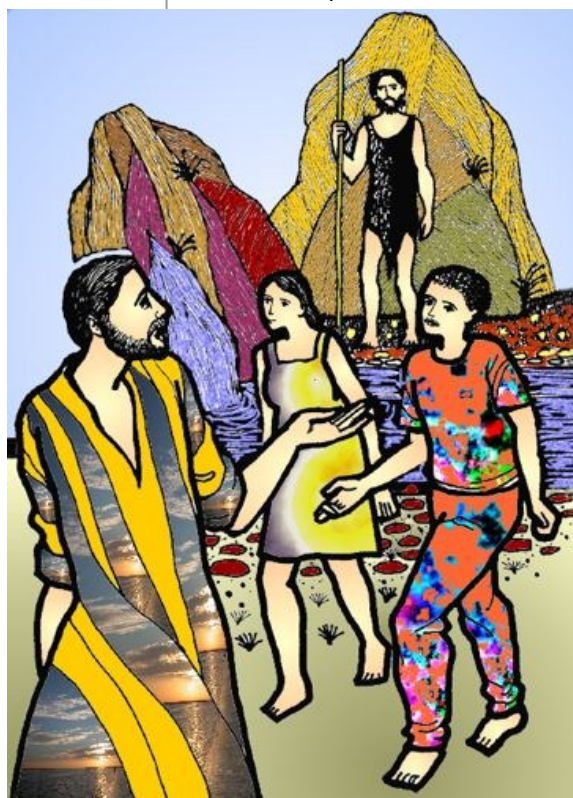
Jesús els respon: – «Veniu i ho veureu.»

Els hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la vesprada.

Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: – «Hem trobat el Messies», que vol dir "l'Ungit". I l'acompanyà on era Jesús.

Jesús se'l mirà i li digué: – «Tu eres Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

Paraula del Senyor.

LECTURES DE LA MISSA DE LA SETMANA

LITÚRGIA DE LES HORES: II setmana salteri

Diumenge 15 gener, II de durant l'any:

1Sa 3,1a.3b-10.19 / SI 39 / 1Co 6,13c-15a.17-20 / Jn 1, 35-42.

Dilluns 16, Sant Marcel I, papa i mr:

1Sa 15,16-23 / SI 49 / Mc 2,18-22

Dimarts 17, Sant Antoni, abat:

1Sa 16,1-13 / SI 88 / Mc 2,23-28

Dimecres 18: SETMANA DE PREGÀRIA

1Sa 17,32-33.37.40-51 / SI 143 / Mc 3,1-6

Dijous 19:

1Sa 18,6-9;19, 1-7 / SI 55 / Mc 3,7-12

Divendres 20, Sant Fabià, papa i mr i sant Sebastià, mr:

1Sa 24,3-21 / SI 56 / Mc 3, 13-19

Dissabte 21, beata Josepa-Maria de Santa Agnès de Benigànim:

He 10,32-36 / SI 33 / Jn 17,11b-19

Diumenge vinent, III de durant l'any:

Jo 3,1-5.10 / SI 24 / 1Co 7,29-31 / Mc 1,14-20.

COMENTARI

El lloc on Jesús està

L'evangeli segons Joan ofereix la seua versió dels primers deixebles de Jesús, amb enllaços amb la tradició de Marc (Andreu i Pere), però sobretot amb un lligam sorprenent amb els deixebles de Joan Baptista: els primers deixebles de Jesús ja eren deixebles de Joan Baptista.

La gran novetat de l'escena d'avui és que els deixebles, segons el requeriment de Jesús, li pregunten: «"mestre", ¿on vos allotgeu?». La resposta directa de Jesús és: «veniu i ho veureu». Els deixebles hi van, veuen el lloc on Jesús s'està i es queden amb ell aquell dia. La importància del lloc on Jesús s'està és palesa: és el que porta a Andreu a anunciar al seu germà: «hem trobat el Messies» (en la formulació aramea).

Què és el que fa important el lloc on Jesús s'està? El lloc on Jesús s'està sembla ser enigmàtic: la gent es pregunta sovint on és Jesús (6,22; 7,11; 9,12). Jesús es refereix a aquest lloc en diferents moments: «allà on jo sóc vosaltres no hi podeu venir» (7,33.36 cf. 12,16; 14,3; 16,24). Però Jesús en parla d'una manera més directa d'aquest lloc: «jo estic en el meu Pare i el meu Pare està en mi» (14,10.11 cf. 10,38). Jesús té un espai, el seu. Però no és un espai físic, és un espai teològic: el lloc de Jesús és «amb Déu» (1,1), «girat vers el Pare» (1, 18).

Vet aquí la clau del messianisme de Jesús segons Joan. La clau és l'íntima relació de Jesús amb Déu. Per això, les referències a diferents oracles profètics i a tradicions de l'A.T. no serveixen per aclarir com és el messianisme de Jesús. Podem dir, sense por a equivocar-nos, que només sabrem qui és el Messies si esbrinem qui és Jesús. Perquè el messianisme de Jesús va molt més enllà del que albiren les imatges de les tradicions de l'A.T. Jesús té una íntima relació amb Déu que els oracles messiànics no podien ni imaginar. Jesús és el Fill i Déu és el Pare. Vet aquí la revelació de l'evangeli segons Joan. Oriol Tuñí, SJ

SETMANA DE PREGÀRIA
PER LA UNITAT DELS
CRISTIANS
18-25 de gener de 2012

"Tots serem transformats per la victòria de Nostre Senyor Jesucrist"
1Co 15,51-58

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Se celebra del 18 al 25 de gener. Aquest any té com a lema «Tots serem transformats per la victòria de Nostre Senyor Jesucrist» (1Co 15,51-58). Les propostes per a la Setmana de 2012 han estat preparades per un grup de treball format per representants de l'Església catòlica romana, de l'Església ortodoxa i de les Esglésies veterocatòliques i protestants presents a Polònia.

Per què hi ha persones que neguen Déu? (I)

Oriol: —Mare, per què hi ha persones que neguen Déu?

Gràcia: —Perquè no veuen motius per creure-hi, no entenen que calga referir-se a Déu per explicar el cosmos. Entenen que el món és el resultat d'una evolució de la matèria, fruit de l'atzar i de la necessitat, i que nosaltres som el producte de la matèria organitzada i que estem immensament sols en aquest món.

—Però, per què permet Déu que hi haja ateus?

—Déu ens ha deixat lliures per a creure o no creure. L'acceptació de la fe cal que siga lliure. Però, per a molts ateus, Déu nega la llibertat de l'home i ells diuen que volen escollir el camí de la llibertat.

—Però tu m'has dit que Déu és una força d'alliberament, empenta cap a una Vida plena.

—Ho crec així.

—Per què el neguen aleshores?

—Quan un ateu nega Déu, caldria preguntar-li, abans, què entén per Déu.

—Això també val per al creient.

—Sí, ets viu. De vegades, l'ateu, en negar Déu, només nega una visió tòpica de Déu, que la persona autènticament religiosa ja ha purificat fa temps. El camí cap a la fe madura exigeix negar moltes imatges de Déu, imatges que, de vegades, són una caricatura de Déu.

—I com es poden alliberar de la caricatura?

—La caricatura de Déu pot haver calat tan profundament en una persona, que mai no arribe a una imatge del Déu veritable i vivent. Tanmateix, on siga que algú descobreisca l'amor autèntic i el visca, descobreix i viu alguna cosa de Déu mateix, encara que no crega en la seua existència. On hi ha caritat i amor, allí hi ha Déu.

Francesc Torralba (Ah, sí? Com parlar de Déu als infants.
Editorial Claret)

BENVOLGUTS AVIS

Segona paternitat i maternitat

Les enquestes que s'han realitzat confirmen que els avis valoren la companyia dels seus néts, sobretot si són xicotets. Moltes àvies afirmen haver sentit major alegria pel naixement dels seus néts que quan elles van ser mares. Així mateix, per a molts homes majors, la funció d'avi pot ser especialment significativa perquè permet superar millor les conseqüències negatives de la jubilació i representa una segona oportunitat per a corregir errors o omissions que van cometre en relació amb els seus fills. Un refrany diu: «La situació professional ens porta a la jubilació. La situació d'avi ens la pren».

Aquestes segones maternitats i paternitats imprimeixen un segell especial en les persones majors. Important és ressenyar que els avis, ara com ara, tenen un rellevant paper en la cadena de la transmissió de la fe als néts, «transmetent valors perennes a les noves generacions», segons paraules del secretari d'Estat del Vaticà, cardenal Tarcisio Bertone, doncs són ells, els avis, els qui ensenyen als néts les oracions i la Història Sagrada... que potser els seus pares ja van oblidar.

Les relacions entre avis i néts tenen un marc específic que les distingeix de les relacions entre pares i fills, aqueixa distància generacional pot facilitar l'establiment de relacions més lliures. Ni els avis tenen la mateixa responsabilitat sobre els néts que els pares sobre els fills, ni els néts senten la necessitat de rebel·lar-se contra els avis.

Als avis, en general, els satisfà molt col·laborar en l'educació dels seus néts. No els satisfà en absolut quan els fills els consideren simplement un recurs per a lliurar-se dels fills i els utilitzen com a simples cuidadors dels néts, sense valorar la labor que amb ells poden realitzar. Dr. Paulino Castells (Queridos abuelos, Edicions Ceac, Barcelona 2010)

